



BULLETYN

227

24.09.1994 r.

SOLIDARNOŚĆ

NSZZ "SOLIDARNOŚĆ" ZIEMIA RADOMSKA

Co słyszeć w „Spoiwie”?

Chemiczno-Wytwórcza Spółdzielnia Pracy „Spoiwo” w Radomiu zatrudnia aktualnie około 220 osób. Wyklucza wyroby gumowe na bazie podstawowego surowca, którym jest kauczuk. Są to przede wszystkim wyroby tego rodzaju uszczelki.

Jak każdy zakład pracy w warunkach gospodarki rynkowej, również „Spoiwo” boryka się z trudnościami natury ekonomicznej, mówiąc najogólniej i są przyczyny nazwijmy je obiektywne.

Jak poinformowała mnie Komisja Zakładowa „S” - złą kondycję ekonomiczno-finansową Spółdzielni - w jej działalności - niebagatelny wpływ ma złe zarządzanie tą Spółdzielnią. - Jest to druga przyczyna, nazwijmy ją obiektywną.

To, że w Spółdzielni „Spoiwo” dzieje się źle, wynika o tym straty w działalności gospodarczej za rok 1993, które wynoszą ca 3 miliardy złotych (dane wynikające z badania bilansu). Biegły badający bilans wskazał między innymi na bardzo groźny element w działalności spółdzielni - gospodarność. Fakt ten potwierdził wcześniejsze obawy Komisji Zakładowej «S». W odniesieniu do powyższego przykład:

Oprócz podstawowej działalności produkcyjnej Spółdzielnia prowadzi usługi. Zajmuje się tym tzw. Działem Usług (nakładanie gumy na koła, wały itp.)

Związkowcy „Solidarności” twierdzą, że ta działalność usługowa dawałaby więcej zysków, pod warunkiem przestrzegania twardych reguł. Chodzi o właściwą kontrolę działalności usługowej Spółdzielni, odpowiednia weryfikacja i kalkulacja przyjmowanych kosztów, ich opłacalność itp.).

Nie wykluczają możliwości wykonywania dodatkowych usług (tzw. fuchy) dla przypadkowych odbiorców.

Taki stan rzeczy nie może dawać podwalin do najskromniejszego optymizmu na przyszłość.

Do tego wszystkiego dochodzi jeszcze zła współpraca, właściwie żadna Komisji Zakładowej „S” z Zarządem Spółdzielni. Pokrótkę ustosunkuję się do tego problemu i z pewnością będą to osobiste moje opinie, co do których nie

ma sprzeczności pomiędzy mną a Komisją Zakładową „S”.

Opieram je o pewne fakty, które znane mi są z autopsji. Kilkakrotnie na prośbę Komisji Zakładowej interweniowałem, przeprowadzając rozmowy z Zarządem, w sprawach dotyczących zwolnień, współpracy w relacji KZ „S” - Zarząd Spółdzielni. Otóż Komisja Zakładowa „S” dla Zarządu Spółdzielni, w moim odczuciu, to organizacja społeczna przysparzająca na co dzień Zarządowi najwięcej kłopotów.

Z prowadzonych rozmów z Zarządem odczytałem, między wierszami (oczywiście nie mówiono tego wprost), że gdyby nie „Solidarność”, to w Spółdzielni wszystko mogłoby być o’key. Jest ona dla Zarządu bardzo uciążliwym partnerem, bo m.in. prosi o udostępnienie do wglądu umów i innych dokumentów w sprawach:

- bieżnikowania opon dla Holandii i dowodów ściągnięcia należności,
- umów i kalkulacji na oponki i uszczelki eksportowe oraz udostępnienie rozliczeń produkcyjnych,
- dowodów nadużycia popełnionego przez pracownicę Spółdzielni,
- dowodów wyjaśniających przyczyny przerwania produkcji „Modar”,
- umów dzierżaw starej nowej bieżnikowni,
- protokołów złomowań środków trwałych i nietrwałych z demontażu starej i nowej bieżnikowni,
- powołania komisji inwentaryzacyjnej z udziałem Komisji Zakładowej „S” w celu dokonania spisu natury i określenie strat w wyniku dewastacji tego wydziału,
- określenie stanowiska zarządu co do dalszych losów produkcji środków piorących,
- wgląd do dowodów dostaw paliw i norm zużycia za 1993r.

Oprócz powyższego „Solidarność” sprzeciwia się zwolnieniom grupowym, a nawet indywidualnym, gdyż uważa, że poprawy sytuacji finansowej Spółdzielni należy doszukiwać się we właściwym zarządzeniu, a nie w zwalnianiu pracowników i ciągłym ograniczaniu produkcji. W odpowiedzi pisemnej do KZ „S” w sprawie wglądu do dokumentów, Prezesi informują, iż dokumenty te nie są tajemnicą. Należy tylko zwrócić się do kompetentnego pracownika o ich udostępnienie. Przewodnicząca KZ Pani Irena Pogodzińska zwróciła się o to do

KOMISJE ZAKŁADOWE PISZĄ

14 września

Komisja Zakładowa „S” Woj. Przedsiębiorstwa Przemysłu Mięsnego - do WOJEWODY RADOMSKIEGO

W dniu 13 września 1994r. załoga Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa Przemysłu Mięsnego w Radomiu na wiecu pracowniczym, przedstawiła żądania wypłacenia zaległych wynagrodzeń. W konsekwencji Zarządca Komisaryczny podpisał zobowiązania do uregulowania zaległych należności (kopia komunikatu w załączeniu). Zobowiązanie jakie podjął Zarządca Komisaryczny traktujemy jako zobowiązanie Wojewody, będącego nadal organem założycielskim naszego przedsiębiorstwa.

Wielokrotnie przedstawialiśmy Panu problemy zakładu, zwracając uwagę, że tragiczna sytuacja naszych pracowników może doprowadzić do wybuchu niezadowolenia. Jednakże Pana Urząd nie podjął stosownych kroków, lekceważąc głosy płynące od załogi, czego konsekwencje doświadczamy obecnie.

Brak realizacji powyższego zobowiązania będziemy traktować, jako początek akcji protestacyjnych.

21 września

W dniu 21 września br. Komisja Zakładowa w Woj. Przedsiębiorstwie Przemysłu Mięsnego w Radomiu przeprowadziła referendum wśród załogi.

Na 477 pracowników uprawnionych do głosowania, w referendum wzięło udział 315 osób.

Na zadane pytanie: Czy w przypadku niewypłacenia zaległych wynagrodzeń i świadczeń pracowniczych jesteście za strajkiem? - 282 osoby opowiedziały się „za”, 22 były „przeciw”. Głosów nieważnych było 9.

Referendum przeprowadzono zgodnie z ustawą o rozwiązywaniu sporów zbiorowych i jest prawomocne.

Komisja Interwencji
- Jan Kupiec

- ponownie do Wojewody Radomskiego

W związku z ukazaniem się Państwa wypowiedzi w „Echu Dnia” z dnia 18.09.94r. i „Dzienniku Radomskim” z dnia 19.09.94r., a dotyczących naszego przedsiębiorstwa i działającego w nim związków zawodowych, Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność” wyjaśnia co następuje:

- żadnego porozumienia

Związek nie podpisywał z Zarządcą Komisarycznym i nie możemy brać odpowiedzialności za realizację zobowiązań jakie podpisał sam Zarządca w wyniku protestu załogi w dniu 13.09.94. Tym samym podtrzymujemy nasze stanowisko zawarte w piśmie z dnia 14.09.94r.

Po raz kolejny obwinia Państwo związku zawodowe (pierwszy raz w spotkaniu z załogą w dniu 14.07.94r.) za zaistniały stan rzeczy w naszym zakładzie. Jest to kłamstwo wprowadzanie w błąd za pomocą mediów opinii społecznej. Pan Jerzy Kusiak, trzecim wojewodą, któremu staramy się wytłumaczyć problemy przedsiębiorstwa i sposoby ich rozwiązania. Jednakże strona Urzędu nie ma ani woli ani chęci do uratowania Woj. Przedsiębiorstwa Przemysłu Mięsnego.

Jeżeli chodzi o zamrożenie płac to aby Urząd Wojewódzki zrozumiał wreszcie sytuację pracowników i ich rodzin, proponujemy zamrożenie płac dla Pana i podległych urzędników na poziomie najniższego wynagrodzenia (2.200 tys. brutto) przez okres 2 lat, tak jak proponuje Pan naszej załodze.

Pana stanowisko mówiące o nierozwiązywalności problemu WPPM traktujemy jako początek akcji protestacyjnych. Zasoby dobrej woli naszej strony i cierpliwość załogi wyczerpały się.

Odpowiedzialność za przyszłe następstwa w zakładzie obciąża Pana Zarządcę Komisarycznego.

23 września

DOKUMENTY ZWIĄZKOWE

13 wrzesień - posiedzenie Prezydium KK

Komunikat

W dniu 13 września 1994 roku odbyło się w Gdańsku posiedzenie Prezydium KK.

Jacek Rybicki przedstawił problemy związane z likwidacją majątku NSZZ „Solidarność”. W najbliższym czasie odbędzie się spotkanie przedstawicieli naszego Związku z przedstawicielami OPZZ-u w tej sprawie. Na konferencji wojewy zorganizowanej po tym spotkaniu prześlemy mediom całą dokumentację związaną z tą sprawą.

Piotr Żak zaprezentował Prezydium KK ustalenia ze spotkań rzeczników ugrupowań, które w wyborach parlamentarnych 19.09.94 uzyskały powyżej 400 tysięcy głosów i które zgodnie z rozporządzeniem KRR i TV z dnia 13.09.94r. mają prawo do przedstawiania własnych opinii i stanowisk w węzłowych problemach politycznych i społecznych. Wynik tych ustaleń będzie się ukazywać w poniedziałku 19.09.94 w I programie TV i we wtorek o 18.10 w IV programie PR audycja, w której przedstawiciele ww. ugrupowań będą dyskutować na wybrane tematy. Prezydium KK podjęło decyzję dotyczącą przygotowania udziału naszego Związku w tych programach.

Przyjęto stanowisko skierowane do KRR i TV w sprawie likwidacji Orkiestry i Chóru w Krakowie. Relację w tej sprawie przedstawił Jerzy Kusiak - przewodniczący KZ „S” w Orkiestrze PR w Krakowie.

Dokonano rejestracji Sekcji Krajowej Pracowników Ubezpieczeń.

Omówiono program posiedzenia KK, które odbędzie się 20 września 1994 roku.

Prezydium zapoznało się ze stanem sporów zbiorowych w wojewodach przez KK z Rządem RP.

Decyzja Nr 133/94

udziału NSZZ „S” w audycjach publicznego radia i telewizji

Prezydium KK w związku z uruchomieniem audycji w I programie PR SA i pierwszym programie TVP SA w ramach audycji z udziałem przedstawicieli NSZZ „S” upoważnia Dział Prasowy KK do przygotowania tych programów, w których biorących w nich udział, przeprowadzania analizy i wyrażania opinii pod kątem odbioru ich przez członków Związku w ramach z tym Prezydium KK zobowiązuje wszystkie sekcje Związku do udzielania rzeczownikowi prasowemu wszelkiej pomocy. Zestaw tematów tych programów będzie ustalany przez Prezydium KK. Na ten cel Dział Prasowy otrzyma 40 mln zł w ramach puli przeznaczonej w budżecie wojewody na 1994r. na promocję Związku.

Decyzja nr 134/94

rejestracji Sekcji Krajowej Pracowników Zakładów Ubezpieczeniowych

Prezydium KK NSZZ dokonuje rejestracji Sekcji Krajowej Pracowników Ubezpieczeniowych ze wskazaniem

przynależności do Sekretariatu Banków, Handlu i Ubezpieczeń.

Stanowisko nr 132/94

ws. likwidacji Orkiestry i Chóru PR SA w Krakowie

Prezydium KK zwraca się do Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z apelem o zmianę decyzji Zarządu Spółki PR SA mającej na celu likwidację zasłużonego dla kultury polskiej Zespołu Orkiestry i Chóru PR w Krakowie. Zwolnienie w połowie sezonu artystycznego 140 muzyków z pracy jest dowodem braku odpowiedzialności. Ludzie ci nie znajdują pracy, a brak orkiestry i chóru może spowodować:

- zmniejszenie limitu przyjęć do Akademii Muzycznej, do szkół muzycznych niższych stopni,
- zwolnienia nauczycieli i wykładowców.

Zwracamy dodatkowo uwagę, że nieprzemyślna decyzja Zarządu Spółki PR SA rozbija infrastrukturę muzyczną Krakowa, miasta, które ma aspirację do pełnienia jednej z kulturalnych stolic Europy.

W związku z powyższymi argumentami domagamy się, aby publiczne spółki radiowe i telewizyjne współuczestniczyły w utrzymaniu tego zespołu.

UCHWAŁA

Rada Sekretariatu Ochrony Zdrowia NSZZ „Solidarność” postanawia przeprowadzić akcję protestacyjną w formie wysyłania listów będących wyrazem osobistego sprzeciwu pracowników służby zdrowia i pomocy społecznej do Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej.

Celem akcji jest obrona naszych wynagrodzeń i miejsc pracy poprzez żądanie przywrócenia do 1 stycznia 1995 r. ustawy z 31 stycznia 1989 r. o kształtowaniu środków na wynagrodzenia w sferze budżetowej.

Zobowiązuje się wszystkie Sekcje Krajowe, Sekretariaty i Sekcje Regionalne Ochrony Zdrowia oraz wszystkie Komisje Zakładowe w zakładach opieki zdrowotnej do przeprowadzenia w trybie pilnym (do 15 października 1994 r.) akcji zgodnie z instrukcją Rady Sekretariatu (załącznik nr 2).

Wzywamy właściwe władze związku do współdziałania z innymi sekcjami sfery budżetowej (pomoc społeczna, oświata, nauka, kultura, szkolnictwo wyższe) oraz samorządami zawodowymi (Izby Pielęgniarskie, Izby Lekarskie).

Treść listu protestacyjnego w załączniku nr 1.

Do koordynacji akcji protestacyjnej powołuje się Sztab Protestacyjny w składzie: Teresa Kamińska, Stanisław Grzonkowski, Andrzej Jacyna.

SPROSTOWANIE

Wypowiedź przewodniczącego Komisji Krajowej

DOKUMENTY ZWIĄZKOWE

NSZZ "Solidarność" w Płocku w dniu 12.09.1994 r. została skrócona przez dziennikarza PAP i w konsekwencji został całkowicie zmieniony sens tej wypowiedzi.

Marian Krzaklewski powiedział, że jedna z istotnych dyskusji toczonych na VI KZD w Mielcu może dotyczyć utworzenia partii politycznej reprezentującej interesy Związku. Jego zdaniem najlepiej ustalić na zjeździe w Mielcu, że przeprowadzi się w tej sprawie referendum wśród członków Związku i ustalić pytania w nim występujące. Referendum można przeprowadzić przy okazji wyborów do władz Związku, które rozpoczynają się w październiku br. Marian Krzaklewski stwierdził też, że jego zdaniem, wynikającym z setek spotkań ze związkowcami, zdecydowana większość członków Związku jest przeciwna tworzeniu takiej partii. Osobiście przewodniczący jest także tego zdania. Aby jednak ukrócić dyskusję na ten temat na przyszłorocznym zjeździe wyborczym lepiej przeprowadzić referendum.

Należy jeszcze dodać, że kierownictwo NSZZ "Solidarność" wiele razy w ostatnim czasie stwierdzało, że działania Związku mają teraz integrować ludzi wokół pewnych zadań i idei a nie służyć promowaniu partii i polityków. Wszelkie rozważania, że kierownictwo "Solidarności" chce ją przekształcić w partię polityczną są kompletnie nieuprawnione.

Piotr Żak
Rzecznik Prasowy KK

Przepraszamy...

Redakcja przeprasza kol. Andrzeja Piszczyka za przeoczenie w umieszczeniu Jego nazwiska w relacji ze szkolenia w Polańczyku (Nr 226 Biuletynu).

Uchwała KK z 21.09.1994r. ws. trybu pracy Komisji Trójstronnej ds. Społeczno-Gospodarczych

Pomysł powołania Trójstronnej Komisji wysunęła w trakcie negocjacji „Paktu o przedsiębiorstwie” NSZZ „Solidarność”. Mimo braku ustawy powołującej Komisję, zgodziliśmy się na jej działanie oparte o uchwałę Rady Ministrów.

Przyjęty Regulamin Komisji zobowiązywał stronę rządową, by zwołując posiedzenie Komisji przysyłała materiały partnerom społecznym z tygodniowym wyprzedzeniem. Niestety, tak się nie dzieje.

Wobec braku materiałów na najbliższe posiedzenie Komisji, Związek znów został pozbawiony możliwości zajęcia stanowiska w tak ważnych sprawach jak, projekt ustawy o Komisji Trójstronnej, finansowanie sfery budżetowej, postulaty podatkowe NSZZ „Solidarność”, dotyczące kształtowania cen energii i zmian w systemie podatkowym.

Taki tryb pracy Komisji narzucony przez stronę rządową uniemożliwiający związkowi zajęcie stanowiska zmusza nas do zawieszenia i udziału naszych przedstawicieli na posiedzeniu plenarnym 24 września 1994r. i poprzedzających je zebraniach zespołów roboczych, chyba, że termin posiedzenia plenarnego i posiedzeń zespołów roboczych zostałyby przełożony.

Uchwała KK z 21.09.94r. ws. sporów KK z Radą Ministrów RP

Prowadzone w tej kadencji władz NSZZ „Solidarność” 15 sporów KK z rządem są dalekie od rozstrzygnięcia. Tylko 3 zakończone są protokołami uprawniającymi do zakończenia sporów, w dwóch innych rząd - jak dotąd - nie raczył nawet odpowiedzieć na przesłane wnioski.

Rząd RP łamie obowiązujące prawo - zgodnie z zasadami ustawy o rozwiązywaniu sporów zbiorowych jest obowiązany do niezwłocznego wszczęcia negocjacji. Brak takiej reakcji lub przerywanie sporów w toku, tłumaczenia się brakiem terminu

„zawieszenie sporu” w „Porozumieniu z 29 maja 1992r. jest jeszcze jednym przykładem nieodpowiedzialności i arogancji aktualnej koalicji. W sytuacji uchylania się Rządu RP od wypełniania swych ustawowych obowiązków - negocjacji z partnerami społecznymi - Komisja Krajowa postanawia:

1. wystąpić do Rady Ministrów z wnioskiem o niezwłoczne rozpoczęcie rozmów w sprawie sporów z Komisją Krajową;

2. wezwać Radę Ministrów do wykonania własnej decyzji z 14 kwietnia 1994r. o przeglądzie porozumień dwustronnych Rządu z „Solidarność” (wg premiera Pawła Iłkiewicza miało to nastąpić w ciągu trzech tygodni licząc od 13 kwietnia br);

3. przejść w sporach do fazy mediacji (korzystając z mediatorów);

4. zaprotestować do organizatorów zrzeszających związki zawodowe, MOP-u, Komitetu Helsińskiego, Unii Europejskiej, rządów państw zachodnioeuropejskich itp. przeciw postawie rządu RP łamiącego podpisaną umowę, ustawy, zalecenia MOP-u, zwyczaje demokratycznych rządów demokratycznych państwach;

5. w przypadku wszczęcia przez Rząd procesu nowelizacji ustaw w związkach zawodowych, organizacjach pracodawców, Związek przygotowuje do obrony fundamentalnych praw pracowników i związków zawodowych i rozwiązań ustawowych.

6. wystąpić do Trybunału Stanu przeciw Ministrowi Przekształceń Własnościowych, który nie wykonuje postanowień ustawy o przedsiębiorstwach państwowym i w ciągu 2 lat nie sprzecyzował jednoosobowych sporów Skarbu Państwa i nie udostępnił pracownikom należnych akcji.

Stanowisko KK

- Ocena sytuacji związana ze sporami z Rządem RP

Komisja Krajowa prowadzi z Rządem RP 15 sporów w oparciu o ustawę o rozwiązywaniu sporów zbiorowych lub „Porozumieniu...” z 29.05.1992r.

W dwóch sporach - Sekcji Hutników, sporze o brak realizacji „Paktu o przedsiębiorstwie” - aktualny rząd RP w ogóle nie powiedział na pisma NSZZ „Solidarność”.

Spor o prywatyzację „Porcelany” - brzy rozstrzygnie sąd, do którego przedłożyliśmy wniosek o unieważnienie zezdaży tego zakładu Spółce Hold-Spor zakładowy zaplecza kolejowego wykupu ulg kolejowych z rektorem Generalnym PKP zmierza pozytywnego rozwiązania.

Trzy spory Sekcji Krajowych: nictwa z Dyrektorem Generalnym Państwowych, Kolejarzy z rektorem Generalnym PKP i ników Węgla Kamiennego z mistrem Przemysłu i Handlu - zostały onczone podpisaniem porozumień.

Spor o płace pracowników, a ściwie o byt Stoczni Północnej owal zakład pracy, a spor mógłby zakończony, gdyby udzielono gwarancji kredytowych z etu lub regwaratnowano kredyty. okoly zostały podpisane również przy rze o restrukturyzację brzyckiego i Łódzkiego oraz w lcu.

Dzieląc spory wg problemów do wiązania należy stwierdzić, że ystkie nie rozstrzygnięte spory zależą

- rozwiązań w budżecie '95 - testycje dla straży pożarnej, gwarancje (gwarancje) kredytowe dla Stoczni Północnej SA, a także nakłady na cywilną budżetową.

- politykę przemysłową - hutnicy,ownicy przemysłu lekkiego, Mielec, - zawarcia (lub przedłużenia enia rozwiązań paktowych rządu z nernami społecznym - ompensowania wzrostu kosztów zymania i realizacja „Paktu o isiębiorstwie”.

Żaden z powyższych sporów orowych nie jest możliwy do wiazania bez akcji protestacyjnej go Związku (bez skoncentrowania na kilku bardzo czytelnych dla zkwoców i społeczeństwa celach.

Związku bez przygotowania agandowego wśród związkowców, przekonania choćby części mediów iacjach NSZZ „Solidarność”, bez arcia ośrodków politycznych jest bez

Informacja z posiedzenia ZESPOŁU ROBOCZEGO KK d/s zwalczania bezrobocia

15.09.1994r. w Warszawie w siedzibie Biura Komisji Krajowej odbyło się ostatnie przed VI KZD posiedzenie Zespołu Roboczego KK NSZZ „S” d/s zwalczania bezrobocia.

Posiedzenie prowadzili Jerzy Borzyszkowski (ZR Słupski) i Ewa Tomaszewska (ZR Mazowsze), Jacek Smagowicz (szef Zespołu) uczestniczył w obradach Naczelnej Rady Zatrudnienia zwołanej w trybie nagłym.

Zespół Roboczy stwierdził potrzebę zorganizowania posiedzenia wyjazdowego w Lubartowie (Region Środkowo-Wschodni - stopa bezrobocia 16,7% czerwiec '94) na zaproszenie Sławomira Głuchowskiego. Jako uzasadnienie poddano promocję Związku w rejonach „zaściankowych”, gdzie radykalnie zmniejsza się ilość członków Związku ze względu na upadek wiodących zakładów pracy i zmniejszenia się liczby pracowników. Gwoli uczciwości muszę przypomnieć, że wcześniej Zespół Roboczy został zaproszony przez przewodniczących ZR Koszalińskiego, Słupskiego, Elbląskiego i Radomskiego. Rysuje się kalendarz wyjazdowych spotkań.

Zespół zwrócił się do VI KZD w Mielcu o przyjęcie statusu ekspertów związkowych, utworzenie listy ekspertów i opublikowanie jej oraz zabezpieczenie środków na działalność ekspertów. Lista taka i praca ekspertów zwiększy skuteczność i prestiż Związku.

Zespół zwrócił się również do VI KZD o powołanie zespołu ekspertów d/s opracowania projektu ustawy o zatrudnieniu i bezrobociu z równoczesnym zabezpieczeniem środków na ten cel. Zespół zwrócił się do VI KZD o zaproszenie Prezesa Towarzystwa Ubezpieczeń

Wzajemnych „Praca” Macieja Pałuckiego z ZR Mazowsze na VI KZD w celu przedstawienia delegatom Związku aktualnej sytuacji związkowego towarzystwa ubezpieczeniowego (pierwszego o tej skali w Polsce po 1939).

Zespół Roboczy zwrócił się również do VI KZD o zaproszenie byłych i obecnych ekspertów związkowych zespołu o charakterze gości Zjazdu. Byli to: Grażyna Gęsicka, Janina Tarnawska, Cezary Miżewski, są: Irena Ostrowska, Adam Cichocki, Zbigniew Kruszyński, Janusz Tomaszewski.

Zespół zwrócił się do VI KZD z propozycją omówienia przez odpowiedzialnych za zmiany w kodeksie pracy, ze szczególnym uwzględnieniem art. 10 kodeksu pracy (prawo do pracy). Zespół złożył ponadto propozycję, aby delegaci VI KZD omówili dokumenty rządowe określające przyszłą politykę społeczno-ekonomiczną rządu, ze szczególnym omówieniem zagrożeń dla pracowników i ich rodzin, oraz zagrożeń dla bezrobotnych i ich rodzin.

W wyniku dyskusji nad propozycjami rządu w zakresie zmian ustawy o zatrudnieniu i bezrobociu, w zakresie „Strategia dla polski”, jak i „Założeń do budżetu państwa na rok 1995”. Zespół roboczy KK nie wyraził zgody na prognozowaną stopę bezrobocia, wychodząc z założenia, że faktyczna stopa bezrobocia jest znacznie wyższa od bezrobocia rejestrowanego i że wzrośnie wyżej niż jest szacowana przez MPiPS.

W sprawie prognozowanej wielkości zasiłku dla bezrobotnych (w wersji rządu około 2.169 tys.) zdania wśród członków zespołu były podzielone. W każdym razie nie powinien być mniejszy od minimum

➤ socjalnego.

Zespół konsekwentnie nie wyraził zgody na proponowane przez rząd 15% wydatków Funduszu Pracy na aktywne zwalczanie bezrobocia. Już w roku ubiegłym Zespół proponował objęcie aktywnymi środkami wszystkich zarejestrowanych bezrobotnych.

Zespół nie wyraził zgody na zaostreżenie warunków przynawiania świadczeń dla bezrobotnych dla osób tracących pracę z przyczyn dyscyplinarnych (są to często przyczyny represyjne w stosunku do pracowników niepokornych) jak i na zaostreżenie warunków przyznawania świadczeń pracującym w czasie krótszym niż 0,5 etatu.

Zespół podtrzymał swoje negatywne stanowisko dla rządowej propozycji świadczenia 40 godzin przymusowej pracy na cele publiczne przez bezrobotnego uprawnionego do zasiłku. Zespół nie wyraził zgody na proponowane potrącanie składki pracowniczej (płaca realna w sierpniu spadła). Zespół widzi rozwiązanie przyszłościowo, zarówno przez tworzenie dodatkowych dobrowolnych ubezpieczeń od ryzyka bezrobocia, w tym związkowych, z gwarancjami rządowymi w okresie budowy, jaki i przez system państwowy, ale nie uderzający w płacę pracownika (albo „ubruttowanie płacy, albo dotacja do płacy).

Zespół wyraził zgodę na uzależnienie zasiłku dla bezrobotnego od stażu pracy i wysokość zarobków, pod warunkiem zabezpieczenia przez rząd środków na wypłaty zasiłków dla bezrobotnych spełniających te warunki, w wysokości co najmniej 40% średniej krajowej.

Zespół nie wyraził zgody na zmniejszenie kwot dotacji do inwestycji infrastrukturalnych dla gmin, jak również na restrukturyzację rejonów wałbrzyskiego, łódzkiego, mieleckiego, katowickiego, Centralnego Okręgu Przemysłowego i terenów po byłych PGR-ach.

Zespół zwrócił uwagę na

tragiczny brak środków na pomoc socjalną dla rodzin pracowniczych i bezrobotnych zamieszkujących na tych terenach.

Zespół nie wyraził zgody na propozycje wydłużenia okresu pracy w celu uzyskania praw emeryckich. Winna tu być stosowana zasada dobrowolności (zwłaszcza w środowisku naukowym).

Zespół stwierdził, że propozycje ustaw o komercjalizacji przedsiębiorstw państwowych nie oznaczają zwiększenia efektywności ekonomicznej zakładów, a są tylko zagrożeniem dla partycypacji pracowniczej, działalności związkowej, jak i przyczynią się do wzrostu zarówno bezrobocia jak i niepokojów społecznych w zakładach pracy (starcie z nomenklaturą rad nadzorczych).

Jest oczywiste, że Zespół nie wyraził zgody na podniesienie stawek podatkowych, wbrew pierwotnym założeniom Ministerstwa Finansów.

Zespół wyraził zgodę na wprowadzenie podwyższonego zasiłku dla bezrobotnych zamieszkałych poza rejonami, uznanymi za szczególnie zagrożone wysokim bezrobociem strukturalnym, w porozumieniu z Naczelną Radą Zatrudnienia, według wcześniej ustalonych i podanych do wiadomości publicznej kryteriów i z zabezpieczeniem środków ustawowych na ten cel. Kryteria winny być wynegocjowane ze związkami zawodowymi.

Ponadto Panie z Zespołu zgłosiły dwa wnioski. Krystyna Stachowiak zawnioskowała o uznanie przez rząd i związek bezrobocia kobiet jako problemu społecznego (w końcu lipca liczba kobiet zarejestrowanych w urzędach pracy wynosiła 1.581.073 i stanowiła 53% ogółu bezrobotnych, z czego 62,8% nie posiadało prawa do zasiłku). Pani Krystyna zawnioskowała dalej o rozpoczęcie prac legislacyjnych nad ustawą o zatrudnieniu kobiet, która chroniłaby

kobiety na rynku pracy bez względu na wiek. Uważam, że ten słuszny wniosek będzie wymagał oprócz prac legislacyjnej, dużego wysiłku lobbystycznego ze strony organizacji kobiecych).

Pani Leokadia zawnioskowała o **oczyszczenie ustawy o zatrudnieniu** bezrobotnych w zakresie prawa bezrobotnego do świadczeń ubezpieczenia społecznego. Bezrobotny powinien mieć prawo do świadczeń z ubezpieczenia społecznego, zasiłku chorobowego, zasiłku macierzyńskiego, zasiłku wychowawczego, na zasadach wynikających z ustawy o świadczeniach z ubezpieczenia społecznego.

Sama informacja z narady Zespołu Roboczego powstała dzięki uprzejmości Pani Grażyny Sośnickiej.

Jacek Smagowski

ZAPROSZENIA

*TKK „S” w Pionkach zaprasza Członków Solidarności na pielgrzymkę w dniu 19 października do Włocławka i Warszawy, gdzie odbędą się uroczystości związane z X rocznicą śmierci KSIĘDZA JERZEGO POPIELUSZKI. Koszt - 120 tysięcy. Zapisy przyjmuje p.Wanda Słowik (tel. 125936). Ilość miejsc ograniczona.

* Komisja Zakładowa NSZZ MPK Radom zaprasza Członków Związku oraz ich rodziny, poczty sztandarowe na MSZĘ POŁOWĄ z okazji 40-LECIA ISTNIENIA PRZEDSIĘBIORSTWA, która zostanie odprawiona w dniu 29.09.1994r. o godz. 9.30 na terenie hali MPK (ul. Wjazdowa 4).

* Komisja Zakładowa „S” Cementowni Wierzbica zaprasza na TURNIEJ ZAPAŚNICZY JUNIORÓW MŁODSZYCH z okazji 14 rocznicy powstania NSZZ „Solidarność” oraz REGIONALNY TURNIEJ KADETEK. Zawody odbędą się w dniu 1.10.1994r. o godz. 11.00 w hali „PIŁAWA” w Wierzbicy. (Dojazd autobusem MPK „F” z ul. Wernera o godz. 9.35).

Integracja osób Niepełnosprawnych ze Społeczeństwem

W Polsce podobnie jak i w innych krajach Europy narasta problem osób niepełnosprawnych. Ocenia się, że około 25% ludności Polski ma ograniczoną sprawność, a wśród nich 14% wymaga specjalnej opieki. Osoby niepełnosprawne stanowią u nas około 10% ogółu ludności. Odsutek osób niepełnosprawnych wzrasta od 1% u osób poniżej 20 lat do ponad 20% powyżej 60 roku życia. W co 5-tej rodzinie znajduje się co najmniej 1 osoba niepełnosprawna, powoduje obniżenie poziomu życia rodziny, a często też kryzys więzi rodzinnych. W ubr. liczba osób niepełnosprawnych w wieku produkcyjnym przekroczyła 3,8 mln. osób. Są to tak zwani inwalidzi prawni - tzn. że mają orzeczenie KIZ-u o niezdolności do wykonywania pracy w sposób pełnowartościowy lub ograniczonej do pracy. Liczba osób niepełnosprawnych stale rośnie. W ostatnich latach ZUS przyznawał rocznie 270 do 320 tys. nowych rent inwalidzkich osobom ubezpieczonym z około 200 tys do 250 tys nowych rent inwalidzkich rolników. W strukturze orzeczeń dominuje III grupa inwalidztwa około 48,3% ogółu orzeczeń, II grupa 23,4%, I grupa 7%. Głównymi przyczynami niepełnosprawności są:

- zmiany genetyczne - pojawiające się głównie jako wady rozwojowe,
- uszkodzenia okołoporodowe powodujące głównie zaburzenia ze strony centralnego i obwodowego układu nerwowego,
- urazy i wypadki stanowiące jedną z głównych przyczyn inwalidztwa u dzieci i młodzieży,
- degradacja środowiska biologicznego m.in. wzrastające zanieczyszczenie powietrza, wody i gleby prowadzące m.in. do obniżenia jakości produktów spożywczych, a konsekwencji do obniżenia

sprawności i odporności biologicznej, - tryb życia i nałogi, w tym nieracjonalny sposób odżywiania, alkoholizm, nikotynizm i narkomania. - niektóre choroby zależne i cywilizacyjne.

Według danych ZUS głównymi przyczynami orzeczeń inwalidztwa rejestrowanych przez KIZ-y są choroby układu krążenia stanowiące ok. 30% ogółu orzeczeń, schorzenia narządu ruchu ok. 26%, choroby psychiczne 8,8% choroby układu nerwowego 6,7% układu oddechowego 4,7%. Udział osób niepełnosprawnych w życiu społecznym i zawodowym jest niezadowolający. Wynika to m.in. z nieprzystosowania środków komunikacji miejskiej, usług do korzystania z nich przez osoby niepełnosprawne. Utrudnia to możliwość dotarcia do szkoły, pracy, kina, teatru, itp. Stąd większość osób niepełnosprawnych jest bezradna. Zawodowo pracuje około 500.000 osób niepełnosprawnych, wykonując najczęściej manualne nisko płatne zajęcia. Po właściwej rehabilitacji, ocenie sprawności i możliwości wykonywania pracy w odpowiednio przygotowanych warunkach, z niezbędnym oprzyrządowaniem wiele osób niepełnosprawnych mogłoby wykonywać czynności zawodowe i aktywnie uczestniczyć w życiu społecznym. Aby określić możliwości wykonywania pracy niezbędna jest wczesna obiektywna nowoczesna diagnostyka rodzaju i stopnia niepełnosprawności. Wymaga to stworzenia sieci placówek diagnostyczno-rehabilitacyjnych oraz zweryfikowania poradnictwa zawodowego. Ponadto w planach urbanistycznych i rozwoju komunikacji miejskiej niezbędne jest uwzględnienie potrzeb osób niepełnosprawnych. Istotne jest, aby w obecnym okresie tworzenia

gospodarki rynkowej i nowych struktur organizacyjnych szeroko propagować i utrwalać zasady wszechstronnej pomocy osobom niepełnosprawnym. We wszystkich działaniach szczególnie winna być skupiona na możliwościach, a nie na upośledzeniach osób niepełnosprawnych. Działania wobec osób niepełnosprawnych są obowiązkiem ogólnospołecznym, ponieważ dotyczą wszystkich dziedzin. Działania te wymagają koordynacji. Taką rolę, w dniu 5 października 1993 r. wyznaczyła Rada Ministrów Ministerstwu Pracy i Polityki Społecznej, a ściślej Pełnomocnikowi do spraw osób niepełnosprawnych. Opracowany w biurze pełnomocnika „Program działań na rzecz osób niepełnosprawnych i ich integracji ze społeczeństwem” wyznacza zadania wszystkim resortom i urzędom centralnym. Wśród kierunkowych programów zaplanowanych w 1994 r. znajduje się m.in. program przeciwdziałania bezrobociu osób niepełnosprawnych w środowisku wiejskim, program rozwoju doradztwa zawodowego dla niepełnosprawnych chcących rozpocząć działalność gospodarczą, szkolenie kadry zajmującej reorientacją zawodową osób niepełnosprawnych, wspieranie zakładów pracy chronionej, organizowanie turnusów rehabilitacyjnych, rozwój rehabilitacji ambulatoryjnej. Programy problemowe w głównej mierze będą finansowane z Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych. Wspólne wielokierunkowe i wielopłaszczyznowe działania niewątpliwie poprawiają trudną sytuację ekonomiczną i społeczną osób niepełnosprawnych. Wiele zależy od społecznego zaangażowania.

Dr Halina Ćwirko

KIERUNKI DZIAŁAŃ POLITYKI SOCJALNEJ

(materiał przesłany Solidarności przez
Ministerstwo Pracy i Polityki Socjalnej)

W dniu 24 czerwca Sejm RP zaaprobował średniookresowy program społeczno-gospodarczy rządu p.n. „Strategia dla Polski”. W dokumencie tym wskazano, że:

- jedną z fundamentalnych wartości, na których opiera się „Strategia dla Polski” są negocjacyjne reguły podziału efektów pracy; dlatego też rząd proponuje rozwiązania kreujące partnerski system stosunków pracy i regulacji wynagrodzeń,

- poprawa warunków życia to społeczny rdzeń „Strategii dla Polski”; jej pomyślna realizacja umożliwi w latach 1994 - 1997 wzrost przeciętnej renty i emerytury o ok. 12,5%. Podział wytworzonego produktu musi wszystkim zagwarantować przynajmniej elementarne poczucie bezpieczeństwa socjalnego, którego utrata w ostatnich latach jest przyczyną społecznej frustracji,

- podjęty został program aktywnego przeciwdziałania bezrobociu; powinno ono obniżyć się z blisko 16% obecnie do poniżej 14% w końcu 1997r.

Stąd priorytetowy charakter nadano trzem programom węzłowym:

I. Partnerskie stosunki pracy i negocjacyjny mechanizm regulacji płac,

II. Reforma systemu zabezpieczenia społecznego,

III. Przeciwdziałanie bezrobociu.

I Partnerskie stosunki pracy i negocjacyjny mechanizm regulacji płac.

Diagnoza

Niespójność i wadliwość

obowiązujących rozwiązań z zakresu stosunków pracy ujawnia się przede wszystkim w dużym nasileniu sporów zbiorowych oraz w wielotorowości negocjacji prowadzonych w różnych układach organizacyjnych, często bez żadnego prawnego umocowania. Nawet jeżeli prowadzą one do porozumień, to przeważnie nietrwałych. Równie nieskuteczne są stosowane przez państwo w sektorze przedsiębiorstw publicznych scentralizowane narzędzia regulacji płac (opłata sankcyjna za przekroczenia dopuszczalnego wzrostu płac). Z kolei w sektorze przedsiębiorstw prywatnych warunki pracy i płacy są często jednostronnie narzucane przez pracodawców, ze szkodą dla pracowników, budżetu i finansów ubezpieczenia społecznego.

W ostatnich latach odnotowano głęboki spadek w sferze budżetowej zarówno w ujęciu realnym jak i w relacji do sektora przedsiębiorstw. O ile w latach 1989-90 przeciętna płaca sfery budżetowej stanowiła ok. 100% przeciętnej płacy w sektorze przedsiębiorstw to szacunki na rok 1994 wskazują, że relacja ta za cały rok wyniesie ok. 82%, w tym w IV kwartale ok. 70%. Warto podkreślić, że np. przeciętna emerytura stanowiła w 1993r. 83,6% przeciętnej płacy w sferze budżetowej.

Przyjmując społecznie użyteczne funkcje sfery budżetowej, warunkując funkcjonowanie i rozwój sfery wytwórczej nie jest uzasadnione, ani możliwe nawet przy ograniczonych możliwościach budżetu państwa dalsze utrzymywanie tendencji spadkowych w tej sferze.

Silne upolitycznienie sporów i konfliktów płacowych, chaos kompetencyjny i organizacyjny widoczny podczas ich przebiegu, coraz mniejsza społeczna akceptowalność narastających zróżnicowań płacowych - wszystko to prowadzi do społecznej frustracji i politycznej destabilizacji.

II. Cele

W związku z tym rząd stawia przed sobą następujące cele:

1. Tworzenie nowoczesnych stosunków pracy.

2. Tworzenie w sektorze przedsiębiorstw społecznie ekonomicznie efektywnego, a więc negocjacyjnego i zdecentralizowanego mechanizmu regulacji płac.

3. Doprowadzenie do sytuacji, której państwo pełni rolę arbitra rozstrzygającego spory wynikłe z zawieraniem przez reprezentacje pracodawców pracowników układów zbiorowych pracy oraz ich przestrzeganiem.

4. Określenie zasad kształtowania środków na wynagrodzenia w państwowej sferze budżetowej, zapobiegających deprecjacji płac. /c.d.n./

• • • • •
• Kolejny numer Biuletynu
• wraz z relacją ze spotkania
• z przewodniczącymi KZ-tów
• w czwartek 29 września.
• • • • •

Drogiemu Koledze
p. ZENONOWI
CHABERSKIEMU
oraz Jego Dzieciom i Rodzinie
z powodu śmierci ŻONY HENRYKI
wyraża głębokiego żalu i współczucia
składają
Komisja Zakładowa i Komisja Regionalna
na NSZZ „Solidarność”
przy RZPS „Radoskór”
oraz Zarząd Regionu NSZZ „S” Ziemia
Radomska

BIULETYN INFORMACYJNY
NSZZ "SOLIDARNOŚĆ"
ZIEMIA RADOMSKA
26 - 600 Radom
ul. Traugutta 30
tel. 251 - 61, fax 238 - 04
Redakcja: ANNA RAJCHERT
tel. 236 - 43
Skład: M.W.

Wykonano przy użyciu sprzętu z dotacji
Instytutu Wolnych Związków Zawodowych AFL-CIO
egzemplarz bezpłatny